

ANDERSOMVALLEI

Finn zegt dat we alles moeten achterlaten. Dat we nu vluchtelingen zijn, ontworteld tot we nieuwe grond vinden. Ik denk dat ik verdrietig zou moeten zijn, maar het is een gedachte zonder gevoel. We zijn niet de eersten. En van alle vluchtelingen vóór ons is niemand naar deze realiteit teruggekeerd.

Onze vingers glijden in elkaar als een puzzel en we kijken omhoog, recht naar de zon. Het gras kietelt in mijn rug. Na een tijdje begin ik vlekken te zien, zoals brandgaatjes in een oude film, maar Finn zegt dat we moeten volhouden, kijken en seinen. De dimensies kunnen zich ieder moment openen. Nog even en een grote, onzichtbare hand zal ons optillen en wegslingeren, weg van deze plek, als sterren op reis door het multiversum.

Mijn ogen zijn droog als zand, maar ik voel de vingers van Finn en zo hard als ik kan denk ik: *neem ons mee, alle twee, alsjeblieft*. Naar de suikerwoestijn die Finn in zijn schrift heeft getekend. Naar de regenboogrivier, de onderstebovensteden en de andersomvallei, waar oude mensen gaan slapen om als kinderen weer wakker te worden.

Onze gezichten verschroeien. Mijn lippen barsten. Ver weg hoor ik twee tonen, een bel, onze voordeurbel. Als de vlekken in mijn blikveld zijn samengetrokken, zie ik Finns vader staan. Een kleine man in een klein pak, die nog kleiner lijkt dan hij is, omdat hij altijd naar zijn voeten staart, krom als een vraagteken.

Finn en ik doen net of we aan het lezen waren, strips in de tuin, limonade, kinderdingen.

‘We moeten gaan,’ zegt het vraagteken, Finns vader. Hij probeert te lachen zoals hij wel vaker probeert te lachen, tegen het hoogwater in zijn ogen. Maar de treurigheid trekt zijn mondhoeken direct weer naar de diepte.

Ik laat ze uit, zeg dank u wel dat Finn mocht komen spelen en een hele fijne avond – mijn ouders zijn gele plakbriefjes in twee verschillende handschriften op de koelkast – en kijk ze na terwijl ze de hoek omslaan, richting de kerk. De moeder van Finn heeft een ziekte aan haar handen waardoor ze langzaam in een stramme pop verandert. Iedere ochtend en iedere avond vragen Finn en zijn vader aan God wat ze verkeerd hebben gedaan. Maar er komt nooit een antwoord, nooit een hand uit de hemel om het verdriet van hun schouders te tillen.

De dimensies blijven gesloten en wij blijven achter.

Ik knoop alle juwelen om mijn nek die ik maar kan vinden, over de jurk van roze tule die mijn moeder heeft gemaakt voor het sprookjestoneel op school. Het is een gok, maar ik moet het proberen. Als we niet overdag door tijd en ruimte kunnen reizen dan moeten we het misschien ’s nachts doen, via de snelweg van onze dromen.

Ik concentreer me zo hard als ik kan, stel me voor hoe ergens een interdimensionale zendmast oplicht met mijn wens. Hoe schakelaars worden omgezet, verbindingen samen klikken en de slaap ons meevoert. Twee lege bedden, dat is alles wat onze ouders van ons zullen terugvinden in de ochtend.

En natuurlijk zullen ze verdrietig zijn, maar mijn moeder heeft ooit gezegd dat dat een onlosmakelijk deel is van opgroeien: accepteren dat er steeds meer gaten vallen in je hart. Je leert vanzelf om daar niet te lang naar te kijken. Om door te gaan, net zolang tot het eelt van je handen en voeten is gesleten. Als je uiteindelijk stil staat, is dat voor altijd.

Daarom staart ze naar het scherm van haar computer net zoals de vader van Finn omhoog kijkt, naar de ramen in lollystokkleuren, waarop Jezus het nog rotter heeft dan wij allemaal bij elkaar.

Ik word niet wakker in een suikerwoestijn, maar in mijn eigen bed, zonder juwelen. Ik draag mijn pyjama met troetelberen. De sprookjesjurk is opgeborgen.

Mijn moeder is boos. Ze zegt dat ze zich een ongeluk is geschrokken. Dat ik mezelf bijna had gewurgd met de plastic kralen.

Ik moet beloven dat ik het nooit meer zal doen.

Ik zeg dat ik het nooit meer zal doen om haar gerust te stellen, ook al weet ik bijna zeker dat dat haar taak is en niet die van mij.

Het gaat slecht met Finns moeder, met haar handen en voeten van porselein, haar lichaam dat steeds meer vergeet dat het een levend ding is. Het is het eerste gat besef ik, het eerste gat dat in Finns hart zal vallen als het ons niet lukt om weg te komen.

‘Vandaag,’ zeg ik. ‘Of anders morgen. Het lukt echt wel.’

We gaan op onze rug liggen, in de tuin, met onze gezichten naar de zon en onze vingers als een puzzel in elkaar en we smeken om een weg, een andere plek, rivieren in alle kleuren van de regenboog in plaats van regens van verdriet, zodat we hier niet achterblijven en verschrompelen, zoals alles om ons heen.

De zon brandt, mijn ogen schrijnen, maar ik dwing mezelf om te kijken, om te blijven kijken, omhoog, omhoog en verder, wachtend op een antwoord, een klein stukje andersomvallei waar twee interdimensionale vluchtelingen in slaap kunnen vallen op de zachte grond – en wakker worden als kinderen.